

[Lone Dybkjær]

Man kan vel sige, at rapporterne har været meget moderate med hensyn til de fremtidsperspektiver, de har tegnet. Der er en lang række andre ting, man kan køre over telefonvæsenet, som man kan forestille sig i nok så høj grad vil påvirke forbrugerne i de kommende år, f. eks. videoskærme og den slags, som vel ikke er så sandsynlige lige med det samme.

Jeg synes, at der påhviler os et stort ansvar i folkettinget, men også inden for televæsenet, for at få dette op til debat. I øjeblikket føler televæsenet, at det er nødt til at følge den tekniske udvikling. Det bør de også gøre. Men de har egentlig ikke ansvar for den samfundspåvirkning, der er. Vi, der måske har ansvaret for den samfundspåvirkning, der er, ved ikke tilstrækkelig detaljeret, hvad det egentlig er, der foregår i televæsenet, og hvilke perspektiver det kan have for den enkelte borger. Resultatet er, at ingen rigtig tager sig af det. Det tror jeg er farligt. Jeg tror, det er meget vigtigt, at vi nu får startet denne diskussion, for vi står nu foran så mange nyskabelser, men er dog ikke længere, end at vi stadig kan nå at dirigere dem i en for os måske mere hensigtsmæssig retning, end de ellers ville gå, hvis vi ikke greb ind.

Jeg hører til det parti, der har fremsat et forslag om et teknologisk akademi. Det kan vel være et af stederne, hvor en sådan diskussion kan finde sted. Men vi har også i forbindelse med dette akademi sagt, at det er meget vigtigt, at de enkelte styrelser og organer og universiteter og læreanstalter tager meget kraftigt fat på hele spørgsmålet om en teknologivurdering. Jeg mener, det er en meget vigtig opgave for hele telesystemet at lægge frem den fremtidige udvikling på dette område, sådan at vi kan få diskuteret, hvad det er for noget, vi står over for. Det er deres ansvar at tage det første skridt i den retning.

Min konklusion er altså, at vi er tilhængere af, at der ikke etableres en stor enhed, at vi finder, man bør overveje at skille post- og telegrafvæsenet, at vi mener, at Møn og Sønderjylland i den sammenhæng også bør bringes ind på plads, at vi er tilhængere af et koordinerende organ – vi skal ikke hænge os i rådet, men med en noget andet sammensætning, måske lidt bredere sammensætning end den, ministeren har foreslået – og at vi hurtigst muligt må komme til at diskutere de

tekniske perspektiver, der rejser sig på dette område.

Bollmann (CD):

Man kan jo mene, at bortset fra de tilfælde, hvor folk ikke er hjemme, når man ringer, eller hvor der er optaget, når man ringer, så fungerer telefonvæsenet godt. CD er enig i, at televæsenet fungerer, og at det fungerer godt. Når alt kommer til alt, er det vel også årsagen til, at ministeren i sin redegørelse ikke kommer med de store planer om ændringer, men anbefaler en videreførelse af de nugældende koncessionsordninger. Den anbefaling vil vi gerne deltage i.

Vi er også enige i, at selskabsformen egentlig er at foretrække. Jeg finder det i og for sig tydeligt bevist gennem mange år, når man betragter telefonselskabernes virke. Så hvis man nu skal tale om større ændringer i strukturen, må det være i retning af det, rapporten om teleundersøgelsen konkluderer, og som også har tilslutning fra en stor del af de ansatte, altså med de fire selskaber.

Men man kan også forestille sig, som flere har været inde på, en løsning, der bygger på tre selskaber, hvor Sønderjylland blev lagt under JTAS og Møn under KTAS. Hvis man gjorde det, måtte det formentlig være med de fornødne økonomiske kompensationer fra staten til selskaberne for at bringe statstelefonens områder op på samme tekniske højde som de øvrige områder. I den forbindelse vil jeg da gerne spørge ministeren, hvor stor en sådan kompensation måtte antages at skulle være.

At der har været skævhed i investeringerne, kan der vist ikke være tvivl om. Så kan man altid diskutere, hvor ansvaret ligger. Man kan også læse det af redegørelsen. Men man kan ikke se, hvordan overskuddet fordeles sig mellem på den ene side Sønderjylland og Møn og på den anden side selve rigstelefonen. Hvis ministeren har nogle tal for det, ville jeg da meget gerne høre det.

Jeg kan selvfølgelig erklære mig enig i, at en forudsætning for det moderne industri- og servicesamfund er en velfungerende televirksomhed, ligesom jeg er enig i de punkter, som ministeren selv understreger som væsentlige i redegørelsen.

Det, der har været mest diskuteret i dag, og som meget af ministerens redegørelse dre-